

Oponentský posudek diplomové práce

Autor práce: Bc. Veronika Iňová

Vedoucí práce: doc. PhDr. Ludmila Muchová, Ph.D.

DIMENZE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ VE ŠKOLNÍ VÝUCE NÁBOŽENSTVÍ

Práce je sestavena do pěti velmi dobře strukturovaných kapitol. V úvodu autorka kultivovaným způsobem nastiňuje svou motivaci k napsání diplomové práce, zmiňuje rovněž fakt, že práce navazuje na bakalářskou práci, kde se již problematikou umění a jeho místem ve výuce náboženství zabývala.

Autorka vnímá umění jako fenomén, který je možno uplatnit jako integrální součást výuky náboženství a nejen jako ilustraci běžné hodiny. Obrovský potenciál umění spočívá dle autorčina názoru v jeho schopnosti zprostředkovat člověku kontakt s transcendentem. Na rozdíl od bakalářské práce se autorka v tomto případě zaměřuje na děti středního školního věku.

V úvodu vymezuje základní otázku, která určuje a prostupuje strukturu celé práce, tzn., jakým způsobem spojit oba světy – svět náboženství a svět umění tak, aby docházelo k rozvoji všech složek osobnosti dítěte, aby byly nastartovány sebevýchovné procesy a aktivní hledání vlastního smyslu života. V úvodní kapitole autorka rámcově vymezuje místo náboženské výchovy ve škole a hledá možnosti, které osnovy nabízejí pro využití obrazového materiálu. Následují různé historické přístupy k otázce hodnoty ve výtvarném umění. V podkapitole 2.4., která se věnuje člověku jako božímu obrazu, postrádám aspekt zodpovědnosti za zbytek stvoření. Toto však předkládám pouze k úvaze: Vnímáte nějaký rozdíl mezi pojmy člověk jako koruna stvoření a člověk jako pán tvorstva? Z jakého pohledu je podle vás člověk vnímán častěji? Člověk byl povolán k lásce, ale neodvrátil se od tohoto povolání?

Dále autorka hledá přesahové body mezi různými obory. Ve čtvrté kapitole podrobně rozebírá symbol a jeho místo v životě člověka. V souvislosti s tímto si troufám tvrdit, že středověkému umělci nešlo v první řadě o nápodobu reálné zkušenosti, ale právě o práci se symbolem, o způsob jeho interpretace, o mnohovrstevné sdělení skrze symbol.

Závěrečná pátá kapitola se zabývá možnostmi, které jsou zhodnoceny v metodickém návrhu. Součástí této kapitoly je rovněž nastín dialogické metody výchovy „Filozofie pro děti“, která přináší do výuky náboženství novou možnost práce s obrazem. V závěru práce autorka vyzdvihuje ty momenty, které ji v průběhu zpracování práce nejvíce oslovily a zaujaly. Tímto způsobem podtrhuje např. názor G. Grahama, jež vidí hodnotu poznání spíše než v sumarizaci a vrstvení informací, znalostí a vědomostí, v umožnění setkání člověka s novou zkušeností, kterou mu nabízí právě umělecké dílo.

Práce je doplněna velmi dobře zpracovanou přílohou, která sestává z pěti částí. Příloha 1,2 předkládá teoretické shrnutí a příloha č. 3,4 a 5 představuje praktické návody práce s obrazem v hodinách náboženské výchovy. Přestože práce z hlediska rozsahu je nadlimitní, je nutno zdůraznit, že značný objem je v tomto případě zcela opodstatněný, protože umožňuje problematiku výtvarného umění ve výuce náboženství představit skutečně komplexně

v kontextu se všemi souvisejícími fakty.

Práci oceňuji jak po stránce jazykové, grafické, stylistické, tak i z hlediska logické výstavby struktury práce, rovněž z formálního hlediska je práce na výborné úrovni. Velmi příjemným prvkem je i příloha, která následuje až za samotným závěrem práce, která ještě velmi šťastným způsobem vygraduje vše, co bylo řečeno v práci.

Z výše uvedených důvodů práci navrhuji hodnotit stupněm : výborně.

V Českých Budějovicích dne 2.5.2012
Mgr. Irena Kovářová

